

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 23 || Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. || 30 årg
9 Juni || Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. || 1913

Våren kommer.

Våren kommer! Hör, nu brusa
alla vårens yra bäckar!
Vårens vindar sakta susa
genom skogar, lundar, häckar!
Lyssna, och du skall få höra,
vad de viska i ditt öra!

"Barn", de säga, "barn du lilla,
snart blir grönt i alla dalar,
tusen, tusen fåglar drilla
snart i skog bland björk och alar,
och ett brokigt blomstersläkte
nyss ur vintersömn vi väckte.

Fröjda dig i vårens dagar
över allt, som Gud dig skänker,
över sol i blomsterhagar,
över bäck, som yr och stänker,
över fåglarna som drilla!

Tacka Gud för allt, du lilla!"

Ella.

Ap. 4: 1-12.

Det blev en oerhörd uppståndelse bland Jerusalems präster och rådsherrar, när de fingo veta, att apostlarne Petrus och Johannes botat en ofärdig i Jesu namn, och att de för folkskarnorna i Salomos pelargång förkunnat Jesu uppståndelse från de döda och frälsning och syndernas förlåtelse genom tron på hans namn.

De präster och rådsherrar, som befinna sig inom tempelområdet, kalla genast på tempelvakten, tränga in i Salomos pelargång, skingra folkskarnorna, gripa Petrus och Johannes och inspärra dem i fängelse. Tempelvakten är samma väpnade skara, som fängslade Jesus i Getsemane örtagård.

Där sutto nu Petrus och Johannes i fängelset, därför att de botat en ofärdig och därför att de vittnat, att Jesus var uppstånden och kunde frälsa syndare. Det ser nästan ut, som om de fängslat även honom, som apostlarne botat.

Se översteprästerne och de mot Jesus fientliga rådsherrarna tyckte, att det var något alldeles förfärligt, att Petrus och Johannes gjort ett underverk i Jesu namn, att de predikat för folket, att Jesus var uppstånden från de döda, och att de manat folket att tro på honom för att varda frälsta i hans namn. Detta predikande om Jesus och dessa kraftgärningar i hans namn måste få ett hastigt slut. För-

denskull utlysés ett extra rådssammanträde till följande morgon.

Och rådsherrarna komma mangrant. Där sitter översteprästen i sin höga karmstol, som nästan liknar en kungatron, och runt omkring salens väggar sitta de sjuttio rådsherrarna i sina fåtöljer. Det var en ståtlig syn och ägnad att skrämman apostlarne.

Nu införes Petrus och Johannes och även mannen, som varit ofärdig. De ställas mitt på salsgolvet, så att alla kunna se dem. Och så börjar rättengången med den frågan: "*Av vilken makt eller i vilket namn haven I gjort detta?*" Denna fråga framställdes inte därför, att inte rådet visste det. Den saken var klar, innan det skreds till apostlarnes häktande. Utan meningen var dels att skrämman apostlarne och dels att få höra saken framställas av deras egen mun. De kanske hade hoppats, att apostlarne skulle förneka, att de utfört undret i Jesu namn, förneka, att Jesus var uppstånden från de döda.

Men nu är inte Petrus den lättskrämda stackare, som han var den natt, då Jesus stod inför rådet och Petrus stod som en förnekare på översteprästens gård vid kolelden bland tjänarne. Nu är han en ny, en annan människa, modig som ett lejon, ty han är uppfylld av Guds helige Ande. Trygg och frimodig svarar han: "I, folkets rådsherrar och äldste i Israel!

Då vi i dag för en välgärning mot en sjukling inför rätta tillfrågas, varigenom denne har blivit helbrägd, så vare det veterligt för eder alla och för hela Israels folk, att genom Jesu Kristi, nasareens namn, vilken I haven korsfäst, och vilken Gud har uppväckt från de döda, genom honom står denne helbrägd inför eder."

Detta var rena toner och blanka vapen. Här är intet förnekande, intet fördöljande, inga undanflykter. Han slungar fram sanningen med okuvlig kraft. Han vill, att sanningen såsom ett skarpt svärd skall träffa deras samveten. Därför måste de över sig höra domen, att de korsfäst Jesus Kristus, Guds smorde, vilken Gud uppväckt från de döda, och vilkens namn var mäktigt till helbrägdagörelse, till frälsning och till uppståndelse för oss människor.

Därför tillägger Petrus: "Han är den sten, som av eder såsom byggnadsmän vart förkastad, och som har blivit en hörnsten. Och i ingen annan är frälsningen, ty det är icke något annat namn under himmelen bland människor givet, i vilket vi skola bliva frälsta."

Petrus talar här icke såsom en anklagad utan såsom en domare. Han blottar deras synd och deras otro och dömer dem. Han stöter sanningens blanka och tveäggade svärd rätt in i deras samveten, på det att de måtte komma till ånger och syndasorg. Men han förkunnar och evangelium till frälsning för dessa rådsherrar, på det att de måtte tro på Jesus och frälsa sina själar. Han dömer dem för de-

ras synd mot Jesus, men han visar dem också vägen till Guds förbarmande, om de vilja omvända sig och tro.

Och så väldig är den kraft, varmed Petrus talar, att ingen överstepräst och ingen rådsherre, icke ens någon sadducé, djärves jäva eller motsäga ett enda ord i detta väldiga vittnesbörd. Ingen vågar neka Jesu uppståndelse från de döda, inte översteprästen, ingen av rådsherrarne, inte ens någon sadducé. Ty de visste alla, att Jesus hade uppstått på tredje dagen. Gravens väktare hade sagt dem det, och i denna stund känna de, att Petri vittnesbörd är en levande sanning. Ja, så väldig är den Ande, som talar genom Petrus i denna stund, att detta mäktiga stora råd, dessa Jesusfiender, dessa fanatiska överstepräster, rådsherrar, fariseer och sadducéer sitta alldeles förstummade inför Petrus och Johannes.

Det var nog också från denna oförlikneliga stund, som många av dem fingo ett styng i sina hjärtan, såsom de tretusen hade fått det på den första pingstdagen, och som verkade därhän, att snart många av prästerna och rådsherrarna blevo troende på Kristus och slöto sig till den troende församlingen.

Ja, så skall det predikas, så skall sanningens vittnesbörd om Jesu namn bäras fram bland människorna, och så skola vi varda tysta och böja oss för detta vittnesbörd och tro på Jesus och frälsa våra själar.

J. B. Gauffin.

Getingvråken.

Med teckning.

Vråkarne äro stora fåglar, som träffas över nästan hela jorden och höra till rovfågarna. De ha inte örnarnas ädla kroppsform och hållning, ej heller falkarnas viga, lätta flykt, utan äro mera klumpigt byggda och något långsamma i sina rörelser. De bebo både bergstrakter och slätter, mindre skogar, omgivna av fält och ängar, äro deras älsklingsplatser.

Vråkarne ha breda vingar och svävande flykt. De äro icke så snabba flygare, att de kunna gripa ett byte i flykten, men när de om aftnarna företaga flygövingar högt uppe i den klara luften, äro de ståtliga att skåda.

De vråkar, som häcka i vårt land, äro allesammans flyttfåglar, som komma till oss om våren och lämna oss om hösten. Ormvråken träffas i södra och mellersta Sverige, getingvråken likaså. Fjällvråken uppehåller sig i norra Sverige, Norge och Finland.

Getingvråken har av svenska författare med litet fog blivit kallad "bivråken", ibland med större skäl Vesperhåken, som kommer av getingarnas latinska namn, *vespa*. På redig svenska skola vi kalla honom getingvråken, såsom ock tyska vetenskapsmän kalla honom på sitt språk: vesperbossard.

Getingvråken kommer till vårt land i slutet av april och söker sig då en häckplats i någon väldig ek eller bok, gran eller tall. Han ser dock till, att det är väl skyddat av tjocka, tätta löv- eller barrika grenar. I boet lägger honan två till fyra rödgula ägg med mörkare fläckar. När getingvråken är fullväxt, är hans färg brun med ljusare och mörkare fläckar och tvärband. Färgen är dock mycket växlande, så att det ena exemplaret knappast liknar det andra. Vad som i synnerhet skiljer honom från ormvråken, som han i allt liknar, är det, att vingarna på undersidan äro ljusa. Såsom alla

rovfåglar har han böjd, spetsig näbb och vassa, krokiga klor.

Anledningen till att fågeln blivit kallad getingvråk är den, att han framför all annan föda älskar att förtära getinglarver. Fördenskull letar han upp getingarnas bon i marken och i träd och buskar och förstör dem utan den ringaste misskund och utan att låta avskräcka sig av de argsinta getingarnas surrande eller av deras farliga gaddar. Han plockar sönder boet och äter upp varenda getinglarv, som finnes däri i det allra största lugn. Det är nästan hemskt att se, huru getingarne svärma omkring honom, och huru de anfälla honom. Men hans tjocka fjäderbeklädnad skyddar honom för getingarnas gaddar. På samma sätt betar han sig mot humlornas bon, när han finner dem. Ett par getingvråkar hålla rent hus med getingar på ett ganska stort område.

Förövrigt består getingvråkens föda av ormar, grodor, ödlor, råttor och möss. Med samma spis består sig även ormvråken. Fördenskull äro vråkarna bland våra nyttigaste fåglar och helt säkert de nyttigaste bland rovfågarna.

Biodlare, trädgårdsmästare och skogvaktare äro synnerligen förtjusta över att ha ett par häckande getingvråkar i närheten.

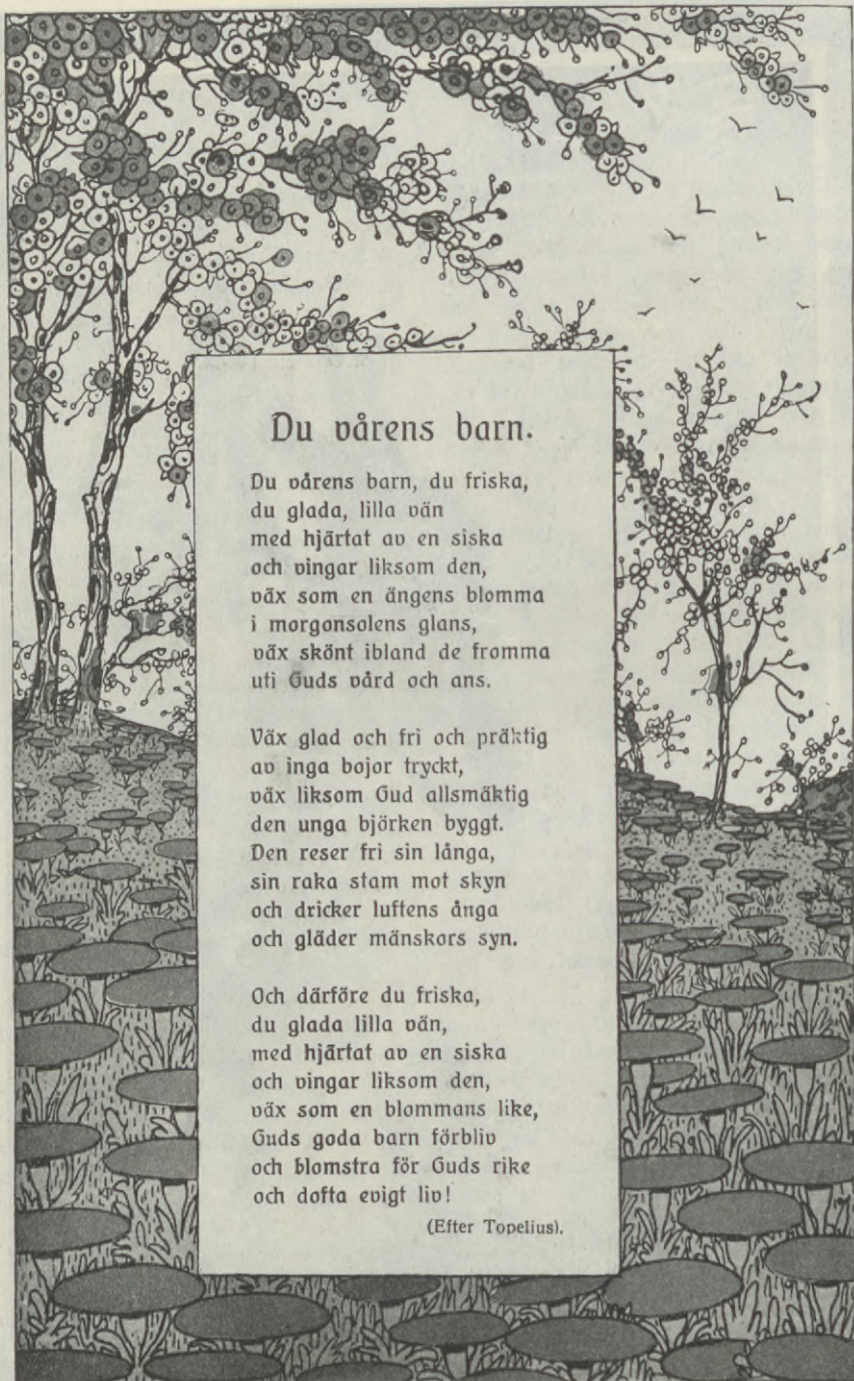
Biodlaren tillfogas stor skada av getingarna, emedan de glupska djuren anfälla och frånröva bina deras honung, ja, de kunna till och med intränga i bikuporna och plundra dem. Trädgårdsmästaren uppskattar måhända i ännu högre grad getingvråkens förtjänster. Ty han får aldrig ha sina bigarråer, sina körsbär och moreller i fred för getingarna. Och på skogvaktarens ömtåliga träd förstöra dessa barken.

Av vad vi nu sagt om getingvråken, förstår var och en, att vi icke skola skjuta ned dessa fåglar utan skydda dem.

J. B. Gauffin.

GETINGVRÅKEN.

Du vårens barn.

Du vårens barn, du friska,
du glada, lilla vän
med hjärtat av en siska
och vingar liksom den,
våx som en ängens blomma
i morgonsolens glans,
våx skönt ibland de fromma
uti Guds vård och ans.

Våx glad och fri och präktig
av inga bojor tryckt,
våx liksom Gud allsmäktig
den unga björken byggt.
Den reser fri sin långa,
sin raka stam mot skyn
och dricker luftens ånga
och gläder mänskors syn.

Och därför du friska,
du glada lilla vän,
med hjärtat av en siska
och vingar liksom den,
våx som en blommans like,
Guds goda barn förbliv
och blomstra för Guds rike
och dofta evigt liv!

(Efter Topelius).

Var hälsad, o sommar!

Av David Nyvall.

Var hälsad, o sommar i nordanskog
med älvar och sjöar och dalar
med glitter och kvitter, som aldrig tar slut,
tills sol bakom fjällarna dalar,
med doft av linnea och björk och fur,
ur mossan låga, från hög asur,
från skogar och kullar och hagar
i härliga sommandagar!

Då strömmar leken så ung och yr
som bäckar bland blomsterstränder
och kransar bindas med sång och bestyr
utav aldrig tröttnande händer.
Men skönast är dock i djupblå våg
sig skölja, och sen uti vikingatåg
över sjöarnas spegel klara
under svällande segel fara.

Nu sjunker solen bak skogens topp,
och skyarna skimra röda,
mot hemmet hastar den glada tropp
från dagens löjen och möda.
Sen knäppas händer till aftonbön,
och orgeln brusar en psalm så skön:
Guds godhet med fröjdefull tunga
besjunges av gamla och unga.

Och trött av leken i ensligt tjäll
att lyssna till toner som domna
från trast och från gök i bleknande kväll,
och så vid den sista att somna
och drömma ännu om den dag som flytt
och drömma igen om det hopp som grytt
under leken i fria naturen,
under höga, blåa asuren.

KUNGGLANSFASANEN.

Kungsglansfasanen.

Med teckning.

Fasanerna äro stora, granna fåglar, som hava sitt ursprungliga hemland i Asien. De trivas bäst i sådana trakter, där skog och slätt omväxla. Några fasanarter bebo dock uteslutande bergstrakter.

Där fasanerna en gång slagit sig ned, göra de sig snart riktigt hemmastadda. De äro varken flyttfåglar eller sådana, som stryka omkring i ett land från trakt till trakt utan stanna på samma plats, där de födas.

Fasanerna bilda en stor och livskraftig familj, som är rik på arter, vilka äro varandra olika till storlek och färg. Under det några arter inte äro större än våra höns, bliva andra ända till två meter långa. Och under det somligas färg glänser som guld eller silver och andra i regnbågens alla färger, hava andra en lugn och jämnstruken färg.

Deras vingar äro jämförelsevis små och litet danade för flykt. De äro dåliga flygare, men hava däremot en vacker och lätt gång. De hava alla en lång stjärt, som de vid gåendet lyfta lodrätt till väders och sällan låta släpa på marken.

Vanligtvis leva de i flockar, och i spetsen för dem går tuppen, alldeles såsom det sker i våra hönsgårdar. I större flockar finnas nog flera tuppar, och alla leva fridsamt tillsammans utom vid parningstiden, då tupparna både slåss och huggas.

Fasanhönan inom varje art är mindre än tuppen, varjämte hon saknar nacktofsen, de långa stjärtfjädrarna och de granaste färgerna.

Födan består av blad och knoppar, frön och kärnor från växtriket, men de förtärra jämväl insekter, maskar och sniglar, ja, till och med ödlor, grodor och or-

mar. Deras begåvning och intelligens lär vara mycket litet utvecklad, varför det är svårt att göra dem riktigt tama, emedan de icke kunna lära sig känna igen sin vårdare.

Kungsglansfasanen, som finnes avbildad å vår teckning, är en mycket stor och praktfull fågel, vars färg har alla regnbågens kulörer. Näbben är vackert gul, nacktofsens fjädrar glänsa i svartgrönt med gula kanter. Huvudets sidofjädrar lysa i gult, rött och grönt, under det att halsen är röd på sidorna. Skuldrorna äro brungröna, vingarna blågröna med fina övergångar, ryggen är vit, stjärtens täckfjädrar blågröna och de långa stjärtfjädrarna gulröda. Man kan knappast tänka sig en vackrare tecknad fågel.

Kungsglansfasanen har sitt hem i mellersta Asien. Han vistas om dagen på marken, där han smyger fram mellan buskar och häckar för att söka föda. När han kommer till skogskanten, ser han sig försiktigt omkring. Om han ser en människa eller en hund, drar han sig genast tillbaka in i skogen, eljes går han ut på sädesfältet för att söka den spåda sädesbrodden eller det fullmogna kornet, allt efter årstiden. Mot kvällen söker han upp skogen, och vid solnedgången flyger han upp i ett träd för att sova där under natten.

Fasanhönan gräver en liten grop i marken och fodrar den tämligen slarvigt med ris och löv för att där lägga sina ägg. Det är vanligen kullar på tio å tolv, ja, någon gång ända till aderton ägg. Ungarna äro mycket pigga och kvicka i sina rörelser, växa fort och efter endast ett par tre veckor kunna de flaxa sig upp i ett träd. Deras barndom och

ungdom är mycket kort, ty efter blott tre till fyra månader äro de fullväxta, vilket inom fågelvärlden betyder, att de själva då skola bidra till sitt släktes förökelse och uppfostran.

I vårt land förekommer ädelfasanen eller vanliga fasanen ganska talrikt i södra landskapen, där det finnes stora gods med vidsträckta jaktmarker. På Visingsö i Vättern, förekommer ett ganska talrikt fasanbestånd. Från landsvägen, som går från ångbåtsbryggan och Visborgs slottsruin till den gamla ödekyrkan, såg jag vid ett be-

sök där sommaren 1911, hela flockar av fasaner i skogskanten.

Förövrigt hava fasanerna förökat sig så starkt i vårt land, att förlidet år, 1912, skötes inte mindre än 16,000, utan att det ta därigenom på något sätt kommer att hindra deras förökande i antal till innevarande år.

Fasanjakten är lika lätt att utföra som att jaga våra tama höns, ty fåglarna komma sig inte för att fly. Deras kött utgör en förträfflig och välsmakande föda.

J. B. Gauffin.

Den krokiga björken.

Med tre teckningar.

Trädgårdsporten öppnades plötsligt och stängdes med en smäll, när Betty och Ludvig Bruhn rusade igenom den för att gå ned till båten vid flodstranden.

Det var en varm morgon i juli, en härlig dag att meta fisk på, och de hoppades att få en rik fångst. Ty gamle Petter hade i går kväll talat om för dem, att strömmen var full av fisk.

Olyckligtvis hade Bettys humör råkat i olag redan från början. Det var skada, ty hennes lilla vackra ansikte var molnhöljt, och hon kände sig mindre glad än vanligt.

Hon var tretton år men liten för sin ålder. Ludvig var bara tolv år, men var minst tre centimeter längre, ett företräde som han var benägen att skryta av.

Betty kunde simma och dyka bättre än de flesta gossar vid hennes ålder, medan Ludvig kunde simma bara helt litet, och då pustade han, som om han hölle på att kvävas. Men likväl brukade han säga till Betty, att flickorna i alla fall voro underlägsna gossarne i mod och styrka.

Det tjänade då till ingenting att dispu-

tera med Ludvig, när han var vid det lynnet, ty han var en envis gosse. Hans mor kallade det karaktärsfasthet, men fadern, doktor Bruhn, menade, att hans pojke behövde vänja sig av med sitt skryt, och ju förr detta skedde, desto bättre.

Barnen voro lediga från skolan nu, och därför tillbragte de alla vackra dagar utom hus, antingen i skogen eller på ängen. Men om det regnade, anställde de rättjakt i den stora ladan med rättthunden Boj som verkställande.

Deras största nöje var dock att under de sköna somrardagarna sitta i båten ute på strömmen och meta. Man kunde till och med få en och annan lax på kroken, men säkert fick man då abborre och braxen.

“Du kan lösa upp kedjan, så ska jag skjuta ut båten“, sade Ludvig med den skrytsamma tonen, som alltid retade Betty.

“Var så god“, svarade hon, sedan hon löst upp kedjan och ställde sig ett stycke ifrån och såg på.

Han gick raskt till verket, sköt och slet och knuffade och pustade, men båten rörde sig inte en tum. Under tiden

stod Betty med ryggen mot en ek och såg på.

Efter några minuters fåfänga försök, såg Ludvig upp med en förorättad min: "Jag får den inte ur fläcken — kan du inte komma och hjälpa mig?"

"Visst kan jag", svarade Betty, som genast sprang till. "Se så, ett, två, tre", kommenderade hon, och båten gled lätt nog ut från den grusiga stranden ned i vattnet.

Därpå lade de fiskredskapen och lådan

åter starkare, och flodens vatten forsade över en mängd stenar och grund.

"Om en lax nappar, måste du hålla båten stadigt", sade Ludvig, när han gjorde sig i ordning att kasta ut kroken. "Vi måste hålla reven spänd, och du måste ro såsom jag kommenderar dig, aldeles som pappa kommenderar gamle Petter, när de meta lax."

"Jag rör inte förbi den krokiga björken för alla laxar i älven", svarade Betty och gav båten en knuff med årorna.

"Se så, ett, två, tre," kommenderade hon.

med betet ned i båten. Betty hoppade efter och tog plats vid årorna, ty det var Ludvigs tur att meta i dag, och hon skulle sköta båten.

Sträckan från båthuset till den krokiga björken räknades såsom den säkraste och minst farliga i hela grannskapet, ty ehuru vattnet även här var djupt, var strömmen likväl icke så stark. De hade givit föräldrarna sitt löfte på att aldrig ro längre än till den plats, där den krokiga björken hängde sina nedersta grenar i floden. Bortom björken blev strömmen

"Men om en stor lax nappar, så måste vi följa med en lång stund, innan vi kunna leda den till båten och draga upp den, och skulle vi komma ett stycke bortom björken, så rör du nog dit?" Ludvig hade rest sig upp i båten och gjorde nu sitt första kast, och han höll på att förlora jämnvikten, när en fisk genast nappade.

Betty uppgav ett litet rop av förskräckelse. "Ack Ludvig, var försiktig", sade hon, "du höll ju på att falla i. Kan du inte sitta, när du kastar ut. Jag är viss om att det går lika bra."

”Var inte rädd för mig du, lilla barn, jag reder mig nog“, svarade han, i det han hastigt drog in reven och lyfte en stor abborre upp i båten, löste den från kroken och lade ned den i korgen. Sedan följde snart flera abborrar och några rätt stora braxnar.

Men det var en lax han önskade få upp. Han lydde därför Bettys råd och tog ett annat metspö med en annan krok på, satte färskt bete på den och kastade ut, medan Betty rodde upp och ned för älven, såsom han befallde henne. Två gånger hade hon bett honom sätta sig ned i båten, men när hennes varningar endast gjorde, att han blev allt mera vårdslös, beslöt hon att icke säga något mera, ehuru hon fruktade att en olycka skulle inträffa.

Ännu förgick en timme, och ett stort antal fisk av olika slag lades i korgen, men ännu hade ingen lax velat nappa. Ludvig började därför bli otålig, och när Betty vände båten för att ro upp för strömmen, sade han i harmsen ton: ”Jag är säker på, att jag såg en lax där borta, en riktig baddare.“

”Nej, jag ror inte förbi björken, och får du en lax på kroken, kan du aldrig få upp den i båten, om jag inte ror mot strömmen.“

”Då är det inte värt att hoppas på lax, ty jag tror inte, att det finns någon häruppe“, sade Ludvig i en mycket förortad ton.

”Se, se!“ viskade Betty ivrigt.

Ludvig följde med blicken, dit Betty pekade, reste sig upp i båten och kastade ut kroken efter hennes anvisning.

En lax nappade verkligen, men när den kände sig fast, gjorde den ett väldigt kast framåt.

Ludvig var oförberedd härpå, han hann inte släppa efter på reven, som trasslat sig om hans ben, och för den häftiga rycken föll han raklång i floden.

Ett skrik undföll Betty, men förskräckelsen gjorde, att det fastnade i strupen, så att det inte hördes långt. Med en kraftig rörelse av årorna vände hon båten

Han föll rak lång i floden.

så, att den skulle ligga med sidan åt Ludvig, när han kom upp i vattenbrynet.

Och han kom upp pustande och fnysande men med ett ansikte som lyste av belåtenhet.

”Jag har fått honom fast på kroken, och han väger säkert tio kilo“, ropade han, när Betty räckte ut handen för att hjälpa honom upp i båten.

Men om Ludvig hade fått fisken, så hade fisken också fått honom. Innan Betty hann få tag i hans hand, gjorde laxen ett väldigt språng igen och ryckte så häftigt i reven, som var snärjd omkring Ludvigs ben, att han åter försvann under vattnet.

För ett ögonblick trodde Betty, att hon skulle nödgas se Ludvig drunkna inför sina ögon. Men i nästa sekund kastade hon av sig skor och klänning, och när brodern för andra gången kom upp i vattenytan, var hon redan i vattnet, högg

honom i kragen på hans sjömansblus och försökte simma med honom till båten.

Men fisken sprattlade ännu vilt och rörde sig framåt med ryckvisa språng eller snodde runt i raseri och smärta, medan Ludvig blev allt mer insnärjd i den långa reven, så att det var omöjligt för Betty att befria honom.

I sin nöd bad hon: "Gode Gud, hjälp oss att kunna nå båten!" Hon kände sin kraft växa och gjorde en väldig ansträngning, men den misslyckades. Hon bad ännu en gång: "Herre hjälp oss, vi förgås!" Och se, båten kom med strömmen och närmade sig dem och den krokiga björken, där laxen ännu höll sig dold.

Under ett ögonblick då fisken höll sig stilla, kom båten så nära, att Betty med en våldsam ansträngning lyckades få tag i båt-kanten med ena handen. Men därmed var likväl icke all fara förbi, ty hon orkade omöjligt lyfta sin bror upp i båten. Fisken ryckte ännu våldsamt i reven och strömmen drev båten och barnen allt längre ned mot den krokiga björken.

"Vi komma nog att drunkna bägge två", sade Betty för sig själv, när hon kände huru fisken ryckte och drog dem allt längre ned mot björken och mot forsarna därbakom, där klipporna reste sina taggiga spetsar över vattnet, och vågorna brusade vilt. Om hon ändå förmått ropa på hjälp, men förskräckelsen gjorde henne stum.

Fisken tog nu ett så kraftigt språng, att hon var nära att tappa Ludvig. Men på samma gång hoppade han ett stycke över vattnet, så att Betty såg huru vacker och stor han var. Hennes pulsar började åter slå fortare, och hon tänkte: "Gud ger mig nog kraft att hålla ut en stund till. Kanske sänder han någon som hjälper oss."

Fisken började nu utveckla en förfärlig kraft. Han drog båten, Betty och Ludvig, som om det varit bara en liten masklåda. En lycka var, att han drog dem rakt ned under björken, där de fångades som i en fälla av trädets starka

grenar. Betty kunde nu hämta nytt mod. Hon drog Ludvig litet högre upp på vattenytan och fick honom att vila på en bädd av björkkvistar och sina egna armar. Han var alldeles sanslös, och hon kunde varken få upp honom i båten eller lämna honom för att skaffa hjälp.

Faran hade dock minskat något, så att hon fick igen sin röst och började ömsom ropa på hjälp och ömsom bedja till Gud.

Doktor Bruhn hade denna förmiddag varit på besök hos en patient och kom åkande i sakta lunk mot hemmet. Plötsligt höll han in sin häst. Han tyckte sig ha hört ett nödrop nerifrån älven. Han lyssnade och tyckte sig åter höra ett nödrop, blandat med vattnets brus därnere. Han band sin häst vid en telefonstolpe och ropade på gamle Petter, som arbetade ett stycke därifrån på ängen, varefter han klättrade ned utför den branta älvstranden. Det var mitt för den krokiga björken. Han såg sin egen tomma båt därnere, och hörde återigen en späd röst: "Gode Gud, sänd far eller någon annan, som räddar oss från döden; gode Gud, låt hjälpen komma snart, eljes tröttnar jag!"

Han kunde inte misstaga sig, det var hans egen Betty, han hörde ropa och bedja, men han kunde ingenting se mer än båten, det täta lövverket dölde barnen.

Med ett par tre språng var han vid stranden. "Gode Gud, hjälp, hjälp oss snart", ropade åter Bettys späda röst.

"Betty, Betty, är det du? — Var är du? Jag kommer genast — Gud har hört din bön!"

"Vi äro här i vattnet, och jag håller upp Ludvig", svarade Betty med darrande röst, som likväl liknade ett jubelrop, då hon hörde sin fars röst.

Doktorn klättrade ut på björkstammen, tills han nådde sina barn. Ludvig låg på Bettys armar, som höllo sig fast vid ett par starka grenar.

"Jag skall taga honom först och så kom-

ma tillbaka efter dig. Kan du hålla ut, Betty?"

"Ja", svarade hon hurtigt, men rösten var svag, ty vattnet var kallt och hon hade legat i en lång stund. Hennes armar voro också trötta och domnade, men när fadern lyfte upp Ludvig, kände hon, att hon icke lovat för mycket.

Men att få Ludvig i land var vida svårare än doktorn tänkt, och endast med stor ansträngning lyckades han komma med honom till stranden. Då upptäckte han orsaken till svårigheten. Lindad om Ludvigs ena arm och om hans ena ben satt en lång metrev och vid slutet av denna ryckte och slet en stor fisk, en väldig lax.

"Det var en baddare", ropade han då han fått fisken upp på stranden. Han gav fisken ett tungt slag och dödade den, så sprang han ut på björken och hemtade sin flicka, och det gick vida lättare, då hon inte var fångad och snärjd av någon fisk.

"Kan du gå själv, eller vill du sitta här, tills jag fått liv i Ludvig?"

Han slet av gossen hans våta kläder, vände honom, så att vattnet kunde rinna ur hans lungor, gned honom med sin egen varma ylletröja, som han tagit av sig och förde armarna upp och ned över hans huvud. Så gned han honom igen, och slutligen visade Ludvig tecken till liv.

Då svepte fadern in honom i sin varma reskappa och tog honom på sina armar. Han måste bäras hem, den stackars Ludvig.

"Jag kan nog gå själv", sade Betty, men när hon reste sig, darrade hennes ben, så att hon måste sätta sig igen. Just då fick doktorn syn på gamle Petter, som kom utför flodstranden, och bad honom bära hem Betty.

Petter uppgav ett rop av bestörtning, då han fick syn på de stackars syskonen och den stora laxen. Men Betty var för medtagen att kunna besvara hans många frågor under det han bar henne hem. Hon blev inte ens intresserad, när hon

fick höra, att laxen vägde nära tio kilo. Det var något annat, som intresserade henne vida mer.

När hon låg i sin varma säng, och hennes mor stod lutad över henne, då knäppte hon sina små händer och bad sitt "Fader vår", och sedan lade hon till: "Tack, gode Gud, att du sände far att rädda oss från döden!"

Ludvig var kry inom några dagar, men det dröjde en hel vecka, innan Betty kunde lämna sin säng. Han kom under dessa dagar ofta in till sin syster, smekte hennes hand och visade henne en ömhet, såsom aldrig förr. Gång på gång upprepade han: "Du är förfärligt stark och modig du, Betty — för att vara en flicka. Och tänk, att Gud hörde din bön och far hörde ditt rop! Mor har talat om allt för mig." Och så kysste han sin systers händer och skyndade ut.

"Han har blivit en annan gosse, bror Ludvig", sade hon och log så lyckligt.

Ludvig bäres hem av sin far.

Sommar.

Nu äro de komna, nu äro de här
de första av sommarens barn!
Den ena är vit, och den andra är skär,
den tredje är lätt som ett flarn,
den fjärde, den femte är blå eller gul,
var en är så vacker, och ingen är full!

Säg mig, vill du veta
vad barnen må heta?

Jo, just som i föl:

tulpan och viol,

och klockor och skogsstjärnor

små,

konvaljer och piper också,

och körsbär och vildros i
knopp.

just nu fifta nyvakna opp! —

Rick, sommarbarn kära,

ni vita och skära,

ni röda och blå,

ni stora, ni små,

jag älskar er alla,

ty alla ni bär

det budskapet till mig

att sommarn är här!

Elta.

Karins besvärligheter.

Karin var sur och tvär, då hon vaknade och skulle stiga upp på söndagsmorgonen.

“Vad är det för fel nu, min flicka?” frågade modern, som icke kunde låta bli att le vid åsynen av hennes mulna ansikte.

“Åh, det är tusen millioner saker, som det är fel med“, svarade Karin ännu mera sur. Hon var en av dessa små flickor, som inte tycka om, att man ler åt dem.

“Nu, Karin“, sade modern, denna gång mera allvarsamt, “så fort du blivit klädd, vill jag att du skall komma ner i biblioteket och göra en sak åt mig.“

“Före frukosten?” frågade Karin.

“Åh, nej, du får väl äta din frukost först“, sade mor, som nu återigen icke kunde låta bli att le vid åsynen av det lilla hotfulla ansiktet.

Karin var nyfiken att veta, vad det kunde vara, och då kanske också ni äro litet nyfikna, förbigå vi frukosten och begiva oss sålunda direkt in i biblioteket.

Modern sitter vid bordet med ett papper och en blyertspenna framför sig. “Se nu här, Karin“, säger hon och tar sin lilla flicka i knät, “nu skall vi skriva upp några av de saker, som besvara dig. Det kan vara nog, om du nämner ett tusen av dem.“

“Åh, mamma! — Ja, nu skrattar du åt mig igen; men jag kan då tänka på minst tio i detta ögonblick.“

“Gott min flicka, så skriver vi dem på papperet.“

“Först och främst har det börjat regna, så vi kan inte gå ut i dag.“

“Och sedan?”

“Jo, Minnie har rest bort, så att jag måste sitta bredvid den tråkiga Jenny i skolan i morgon.“

“Nå, det var två ting — än sedan?”

Här måste Karin slå ned sina ögon och kunde ej låta bli att le.

“Jag kan inte minnas något mer just nu“, sade hon förlägen.

“Gott, då gömmer vi detta papper en dag eller två.“

På eftermiddagen var det mycket vackert väder igen, och Karin och hennes mamma, som sutto vid fönstret, fingo till sin förvåning se morbror Jakob komma åkande i vagn för att hämta dem med sig ut på en åktur. Det var en mycket skön eftermiddag.

Då Karin på måndagen kom hem från skolan, sprang hon genast och sökte upp sin mamma.

“O, mamma, jag tyckte inte alls om Jenny till en början“, utropade hon. “Men hon är så snäll, och jag är så glad åt att få sitta bredvid henne. Är inte det roligt, mamma?”

“Jo, visst“, svarade modern blott. Men detta svar kom Karin att tänka på sina söndagsbesvärligheter och på papperet.

“Jag tror jag vill riva sönder pappersarket från i söndags nu, mamma“, sade hon något förlägen.

“Och vore det inte bättre, att du nästa gång låte svårigheterna komma, innan du började gruva dig för dem?“ sade hennes mor. “Det är så många besvärligheter, som sluta riktigt bra, om du bara vill vänta. Och genom att vänta kunde du slippa både besväret att gråta och att visa dig ovänlig mot andra.“

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 9—15 Juni 1913.

- M. 9. Apg. 4: 13—21. Ståndaktighet.
T. 10. v. 13. Frimodighet inger respekt.
O. 11. v. 14—16. Oro i lägret.
T. 12. v. 17. Rådets beslut.
F. 13. v. 18. Frukatan för Jesu namn.
L. 14. v. 19—20. Lärjungarna vägra tåga med Jesus.
S. 15. v. 21. Rådets vanmakt.
-

Söndagsskoltext för den 15 juni.

4 söndagen e. Trefaldighet.

Ståndaktighet.

Apg. 4: 13—21.

Minnesvers: Matt. 10: 32. Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som är i himmelen.